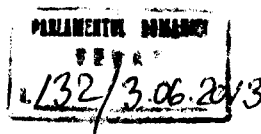

GVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

790
24.05.2013

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată „*Lege privind modificarea și completarea Legii nr. 407/2006 – Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic*”, inițiată de 10 parlamentari – Grupurile parlamentare ale PSD, PC, UDMR (Bp. 63/2013).

I. Principalele reglementări

Potrivit Expunerii de motive, această inițiativă legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea *Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, cu modificările și completările ulterioare*, motivat de faptul că „*legea devenită din ce în ce mai complicată și mai interpretabilă, nu mai asigură o protecție eficientă faunei cinegetice, efectul reliefându-se în scăderea continuă a efectivelor speciilor cinegetice, categoric într-o măsură mai mare decât reflectă statisticile în materie*”.

II. Observații

1. Prin materializarea propunerilor de definiții pentru noțiunile de „organizație națională de vânătoare” și „organizație vânătorească”, propuse la **pct. 1** al inițiativei legislative, ce privește modificarea art. 1 lit. q) și q¹) din lege, s-ar aduce atingere dreptului persoanelor de liberă asociere. Organizația vânătorească este legal constituită dacă respectă prevederile *Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, cu modificările și completările ulterioare*.

Tot în ceea ce privește **pct. 1** al inițiativei legislative, opinăm că în definiția propusă pentru noțiunea de „vânător” (art. 1 lit. u)) nu ar fi trebuit prevăzută obligativitatea de a fi membru al unei organizații de vânătoare, întrucât persoana care are calitatea de vânător a dobândit această calitate în urma promovării unui examen. Mai mult decât atât, în oricare stat al Uniunii Europene, această persoană va face dovada calității de vânător cu permisul de vânătoare și nu cu carnetul de membru al unei asociații de vânătoare. Drept urmare, considerăm că prin introducerea acestei prevederi s-ar încălca dreptul la practicarea vânătorii, întrucât exercitarea calității de vânător, dobândită în mod legal, ar fi îngreunată de condiția de a fi membru al unei asociații de vânătoare, ceea ce ar constitui și o încălcare a *principiului liberei asocieri*.

2. La **pct. 2** din propunerea legislativă, referitor la modificarea art. 2 din *Legea nr. 407/2006*, se prevede că „*Fauna cinegetică este resursă naturală regenerabilă, bun public de interes național și internațional*”.

În conformitate cu prevederile art. 858 din *Codul civil, republicat, cu modificările ulterioare*, „*Proprietatea publică este dreptul de proprietate ce aparține statului sau unei unități administrativ-teritoriale asupra bunurilor care, prin natura lor sau prin declarația legii, sunt de uz ori de interes public, cu condiția să fie dobândite prin unul dintre modurile prevăzute de lege*”.

Având în vedere cele menționate, fauna cinegetică este susceptibilă a fi considerată proprietate publică a statului. În aceste condiții, există problema permisiunii activității de vânătoare, având în vedere că art. 861 alin. (1) din *Codul civil* prevede că „*Bunurile proprietate publică sunt inalienabile, imprescriptibile și insesizabile*”.

3. Referitor la măsura propusă la **pct. 7** al inițiativei legislative, ce vizează modificarea art. 6 alin. (1) lit. q) din lege, prin care se preconizează ca printre principalele atribuții ale administratorului faunei cinegetice să se includă și faptul că acesta „*atestă, împreună cu Ministerul Justiției, experții tehnici judiciari în vânătoare*”, semnalăm faptul că ar fi trebuit făcută distincția între *experții tehnici judiciari* și *experții tehnici extrajudiciari*.

Potrivit art. 1 alin. (2) din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2000 privind organizarea activității de expertiză tehnică judiciară și extrajudiciară, cu modificările și completările ulterioare*, „*Este expert tehnic judiciar orice persoană fizică ce dobândește această calitate în condițiile prezentei ordonanțe și este înscrisă în tabelul nominal cuprinzând experții tehnici judiciari, întocmit, pe specialități și pe județe, respectiv pe municipiul București. Expertul tehnic judiciar este expert oficial și poate fi numit de organele de urmărire penală, de instanțele judecătorești sau de alte organe cu atribuții jurisdicționale pentru efectuarea de expertize tehnice judiciare*”.

Totodată, conform art. 27 din același act normativ, „*Organizarea examenului în vederea atribuirii calității de expert tehnic extrajudiciar și eliberarea legitimației de expert tehnic extrajudiciar revin ministerelor și altor instituții centrale, fiecare în domeniul său de specialitate, stabilit conform legii*”.

În ceea ce privește calitatea de expert tehnic judiciar, semnalăm că această calitate se dobândește prin susținerea unui interviu organizat de Ministerul Justiției, în conformitate cu prevederile art. 12 din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2000*.

Având în vedere cele menționate, semnalăm că autoritatea publică centrală care răspunde de vânătoare și asigură administrarea faunei cinegetice ar putea autoriza doar experți tehnici extrajudiciari în specializarea „*Cinegetică*”, iar nu și experți tehnici judiciari, autorizarea celor din urmă fiind exclusiv atribuția Ministerului Justiției.

De altfel, nici până în prezent, forma în vigoare a art. 6 alin. (1) lit. q) din *Legea nr. 407/2006*, prin care se prevede că administratorul „*colaborează cu Ministerul Justiției pentru atestarea experților tehnici judiciari în vânătoare*” nu a avut aplicabilitate, din cauza necorelării cu dispozițiile legale ce reglementează dobândirea calității de expert tehnic judiciar.

Totodată, în ceea ce privește propunerea de modificare a art. 6 alin. (3) din lege, conform căruia „*Pe lângă autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură funcționează Consiliul Național de Vânătoare, (...) compus din reprezentanți ai administratorului, ai autorităților publice centrale care răspunde de (...) justiție, (...)*”, precizăm faptul că și acesta ar fi trebuit corelat cu prevederile legale referitoare la activitatea Ministerului Justiției, respectiv cu *Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare*, care nu vizează aspecte privind activitatea Consiliului Național de Vânătoare.

4. În ceea ce privește **pct. 15** al inițiativei legislative, precizăm faptul că experții tehnici în specializarea „*Cinegetică*” ar putea clarifica unele aspecte referitoare la modul de gestionare a fondului cinegetic, evaluarea prejudiciului produs faunei cinegetice, din culpa gestionarului, în cadrul sau în afara unui proces, expertiza fiind judiciară doar dacă se dispune de organele cu atribuții judiciare, pe când expertiza extrajudiciară se efectuează la solicitarea persoanelor fizice sau juridice, în afara unui proces.

Raportat la definiția vânătorii, un expert tehnic în această specializare ar fi o persoană care are cunoștințe temeinice cu privire la acțiunile care compun activitatea de „*vânătoare*” și care au ca finalitate capturarea vânatului ori uciderea acestuia. Între acțiunile enumerate de lege exemplificativ, care ar intra în conținutul noțiunii de vânătoare, se află noțiunea de pândire, căutare, stârnire, urmărire, hăituire sau orice altă activitate având ca finalitate capturarea ori uciderea exemplarelor din speciile prevăzute în Anexele 1 și 2 ale legii, aflate în stare de libertate.

Așadar, un expert tehnic în specializarea „*vânătoare*” ar putea, cel mult, aprecia dacă acțiunile menționate s-au desfășurat conform regulilor stabilite pentru asemenea acțiuni, dacă dispunerea în teren a vânătorilor și a altor participanți a fost conformă cu regulile vânătoarești, modul de folosire a armei de vânătoare, dacă era purtată corespunzător etc. Or, pentru evaluarea pagubelor cauzate faunei de interes cinegetic sau pierderilor de orice natură cauzate acesteia, apreciem că este necesară expertiza unui expert tehnic în specializarea „*cinegetică*”. Pierderile nu reprezintă cuantificarea organizării defectuoase a vânătorii (ca activitate în sine), ci cuantificarea diminuării fondului cinegetic, a vânatului existent.

5. La **pct. 16** din propunerea legislativă, referitor la modificarea art. 15 din *Legea nr. 407/2006*, sumele prevăzute la alin. (4) lit. b) ar fi trebuit să se facă venit la bugetul de stat, având în vedere că statul român este proprietarul acestor terenuri.

6. Textul propus pentru art. 23 alin. (1) lit. m) prin **pct. 24** al inițiativei legislative, reprezintă de fapt o contopire a prevederilor art. 23 alin. (1) lit. m) și n) din *Legea nr. 407/2006*. Apreciem că, pentru evitarea dificultăților în interpretare, s-ar fi impus menținerea prevederilor actuale.

Totodată, evidențiem faptul că din enumerarea de la art. 23 alin. (1), în forma propusă de inițiatori, lipsește lit. j).

7. Pentru evitarea dificultăților de interpretare și eliminarea lacunelor legii, referitor la soluția legislativă de la **pct. 40** al inițiativei legislative, referitor la modificarea art. 39 din lege, apreciem că ar fi fost necesară definirea în mod clar a sintagmei „*completarea necorespunzătoare a autorizațiilor de vânătoare*”, deoarece practica judiciară a demonstrat că există situații în care fapte care, deși întruneau toate elementele constitutive ale infracțiunii de braconaj, nu au putut fi sancționate penal, fiind trecute în sfera contravenționalului. Astfel, persoanele care sunt surprinse vânând, fără autorizație, alături de vânători autorizați, pot solicita sancționarea contravențională, invocând că vânează în baza unei autorizații de vânătoare completate necorespunzător. De asemenea, personalul gestionarilor fondurilor de vânătoare surprins în teren cu alte specii de vânat decât cele înscrise în autorizațiile de vânătoare, poate invoca aceeași completare necorespunzătoare a acestora în scopul evitării sancționării penale.

În opinia noastră, se poate vorbi de completare necorespunzătoare a unei autorizații de vânătoare atunci când se constată greșeli de formă, respectiv de ortografie (scrierea cu greșeli a unor nume sau denumiri, inversarea numelui cu prenumele etc.), însă nu și în cazul lăsării necompletate a rubricilor autorizațiilor sau completarea acestora cu alte date privind identitatea vânătorilor, identificarea fondurilor de vânătoare sau a perioadelor de efectuare a vânătorii ori a speciilor de vânat, astfel cum se întâlnește în practică.

8. Referitor la măsurile prin care se preconizează modificarea/abrogarea/introducerea unor articole din/în cuprinsul legii,

care conțin reglementări referitoare la infracțiuni (art. 41¹, art. 42, art. 43¹, art. 44, art. 44¹, art. 44², art. 45¹, art. 46 alin. (1), art. 46¹ din lege, respectiv **pct. 43-52** din propunerea legislativă), semnalăm că *Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal*, ce urmează a intra în vigoare la data de 1 februarie 2014, a operat o serie de modificări legislative, în vederea creării unui cadru legislativ coerent și clar în materie penală, prin evitarea suprapunerilor de norme în vigoare existente în *Codul penal* și în legile speciale, crearea unui regim sancționator uniform și adaptarea legilor speciale la normele *noului Cod penal* prin clarificarea anumitor aspecte ambigue din legislația penală existentă, precum și prin reformularea unor texte pentru asigurarea respectării cerințelor de previzibilitate a legii penale, potrivit jurisprudenței europene în materie ori prin completarea unor ipoteze de incriminare, pentru a răspunde obligațiilor asumate de statul român pe plan internațional.

Având în vedere modificările propuse prin *Legea nr. 187/2012*, Guvernul României a adoptat, în noiembrie 2012, memorandumul pe tema „*Adoptarea măsurilor necesare asigurării unui cadru normativ care să răspundă exigențelor referitoare la accesibilitatea și previzibilitatea normei de drept. Implicațiile adoptării Legii nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a noului Cod penal asupra republicării unor acte normative*”, prin care au fost stabilite principiile referitoare la necesitatea creării unui sistem legislativ stabil, unitar, corelat și inter-relaționat, inclusiv prin evitarea paralelismelor legislative și prin care s-a agreat soluția de principiu conform căreia orice modificare, completare sau abrogare a normelor juridice cuprinse în actele normative care cuprind și dispoziții penale, modificate prin *Legea nr. 187/2012*, precum și orice republicare a acestor acte normative să aibă în vedere soluțiile deja agreate și adoptate prin legea de punere în aplicare a *noului Cod penal*.

Așa fiind, semnalăm că prin art. 188 din *Legea nr. 187/2012* se modifică *Legea nr. 407/2006*, realizându-se o modificare a dispozițiilor referitoare la infracțiuni, astfel încât apreciem că incriminarea acestor fapte printr-o lege nouă nu este oportună, noile legi în domeniu stabilind politica penală în materie, realizându-se, astfel, și o armonizare a legislației sub regim sancționator.

Referitor la propunerea de introducere a unei noi infracțiuni prin art. 41¹, propus a fi introdus la **pct. 43** al inițiativei legislative, precizăm că norma cuprinsă în text este incompletă, lipsindu-i elementele esențiale ale

unei infracțiuni, cu consecința lipsei previzibilității textului de incriminare. În plus, un astfel de text nu se justifică în condițiile în care, în prevederile generale din actualul *Cod penal, republicat, cu modificările și completările ulterioare*, sunt deja reglementate infracțiunile vizate de acest text (art. 246 - *Abuzul în serviciu contra intereselor persoanelor*; art. 248 - *Abuzul în serviciu contra intereselor publice*; art. 248¹ - *Abuzul în serviciu în formă calificată*; art. 249 - *Neglijența în serviciu*).

Totodată, semnalăm că textul nu menționează ce fel de infracțiune constituie conduita culpabilă – abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, contra intereselor publice.

Mai mult decât atât, textul infracțiunii nu cuprinde sfera subiecților activi ai acestor infracțiuni (spre exemplu, art. 12 alin. (6)) sau obligațiile de a face a căror nerespectare ar constitui infracțiune și care au expirat deja (cazul prevederilor art. 54 din lege). Or, trimiterea se realizează la un alineat greșit, nu la cel în care este stabilită obligația unei persoane (art. 12 alin. (11)).

Introducerea unei norme de procedură (art. 43¹), prin care se asigură cercetarea, judecarea și sancționarea infracțiunii de braconaj, prevăzută la **pct. 44** al inițiativei legislative, se realizează de urgență, nu este în niciun fel justificată în *Expunerea de motive* și este în contradicție cu prevederile legale referitoare la cercetarea și judecarea de urgență a cauzelor penale, astfel cum acestea sunt stabilite în *Codul de procedură penală*. În măsura în care orice fel de infracțiune cuprinsă în *Legea nr. 407/2006* îndeplinește criteriile privind realizarea urmăririi penale și/sau a judecării de urgență se vor aplica direct dispozițiile cuprinse de *Codul de procedură penală*, astfel încât nu se justifică introducerea unei norme speciale.

De altfel, tratamentul sancționator propus la art. 44¹ ignoră gradul de pericol social al celor două infracțiuni, astfel încât, deși variantele tip sunt pedepsite în mod diferențiat (a se vedea pedepsele art. 42 și art. 44), în cazul reținerii circumstanțelor agravante, regimul se uniformizează, în cazul art. 44 pedeapsa stabilită fiind dublul infracțiunii tip.

9. În ceea ce privește prevederile propuse pentru art. 47 la **pct. 53** al inițiativei legislative, atragem atenția asupra terminologiei folosite, atât în textul în vigoare, cât și în propunerea legislativă, *instituția retragerii permisului* fiind diferită de cea a anulării acestuia, atât prin prisma cazurilor în care aceste măsuri se pot dispune, cât și a procedurii ce trebuie aplicată (a se vedea, în acest sens, prevederile art. 97 și art. 114 ale

Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare).

Anularea permisului de vânătoare se face, potrivit dispozițiilor art. 30 din lege, dacă posesorul lui a săvârșit o faptă sancționată ca infracțiune de prezenta lege. Anularea permisului de vânătoare se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a. În aplicarea acestor prevederi legale, art. 47 stabilește faptul că persoanei care a săvârșit infracțiunile de la art. 42 și 43 îi este anulat permisul. Or, în cauză, persoana beneficiază de efectele principiului prezumției de nevinovăție, anularea permisului putându-se realiza numai după pronunțarea unei hotărâri definitive de condamnare în cauză, conform unei proceduri similare anulării permisului de conducere.

10. Cu privire la măsurile referitoare la contravenții, **pct. 54** al inițiativei legislative, precizăm că ar fi fost necesar să se prevadă, în mod expres, că acestor prevederi le sunt aplicabile dispozițiile *Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare.*

11. În cuprinsul inițiativei legislative se propun o serie de modificări și completări ale unor articole care implică diminuarea veniturilor bugetului de stat.

Drept urmare, inițiatorii ar fi trebuit să precizeze sursele financiare necesare aplicării măsurilor propuse, altfel încălcându-se dispoziția art. 138 alin. (5) din *Constituția României, republicată*, care prevede că „*Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare*”.

În același sens, art. 15 alin. (1) din *Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare*, prevede că „*În cazurile în care se fac propuneri de elaborare a unor proiecte de acte normative a căror aplicare atrage micșorarea veniturilor sau majorarea cheltuielilor aprobate prin buget, trebuie să se prevadă și mijloacele necesare pentru acoperirea minusului de venituri sau creșterea cheltuielilor*”.

Totodată, menționăm că art. 7 alin. (1) din *Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, cu modificările ulterioare*, prevede că:

„(1) În cazul propunerilor de introducere a unor măsuri/politici/inițiative legislative a căror adoptare atrage majorarea cheltuielilor bugetare, inițiatorii au obligația să prezinte:

a) fișa financiară prevăzută la art. 15 din Legea nr. 500/2002, cu modificările și completările ulterioare, însoțită de ipotezele și metodologia de calcul utilizată;

b) declarație conform căreia majorarea de cheltuială respectivă este compatibilă cu obiectivele și prioritățile strategice specificate în strategia fiscal-bugetară, cu legea bugetară anuală și cu plafoanele de cheltuieli prezentate în strategia fiscal-bugetară”.

12. De asemenea, vă aducem la cunoștință faptul că, în Parlamentul României, se află în fază avansată de dezbatere și avizare proiectul de Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.154/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice și a Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr.407/2006 (Plx. 177/2009), prin care se va crea cadrul legal necesar desfășurării în condiții optime a activităților de vânătoare și de protecție a fondului cinegetic.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei propuneri legislative.**

Cu stimă
Victor-Viorel PONTA
MINISTRU

**DOMNULUI SENATOR GEORGE – CRIN LAURENȚIU
ANTONESCU
PREȘEDINTELE SENATULUI**